

Fény sugar

Evangeliumi hitebresztő és hirteljesítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fehé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

KARÁCSONY.

Újra karácsony van. Ismét elhangzik az ősrégi üzenet a világ felett: „Ma született néktek a Megváltó!” A Megváltó jön hozzád, hogy az Ő nagy isteni megbízását rajtad beteljesítse. — Természetesen a Megváltó nem erőszakol senkit, Ő a te önként kimondott igenedet várja. Kikényszerített szeretet nem szeretet. Azért van az, hogy az emberek nagy része már olyan sok karácsonyt ért meg, de még nem volt igazi karácsonya. Ezerszer megszülethetett Krisztus, de ha benned még nem született meg, örökre elvesztél. Igazi karácsonyt ünnepelni az tud, aki megtalálta Krisztust. A Megváltóval járni azt jelenti, hogy béke és bizalom tölti be a szívet, ha odakinn vihar tombol is; Vele járni jelenti gazdagnak lenni, ha külsőleg koldusszegény vagy is; jelenti, hogy van Valakid, aki megtart, ha a szíved vádol. Ha Ő veled van, Ő hordoz és erőt ad az új életre, Ő vigasztal, ha koporsó mellé állít is. Ő ad bizonyos reménységet, amellyel bízva és nyugodt szívvel tudsz szembe nézni a halállal, boldogan tudsz meghalni és kegyelemből lesz bemeneteled abba az országba, ahol örök karácsonyi öröm uralkodik.

Isten szeretet.

A szeretet ünnepén vajjon hány ember szívét tölti be az a boldog bizonyosság, hogy a szeretet örökös felette, a szeretet viszi kézenfogva, mert Isten szeme nyugszik rajta, mert Isten maga vezeti és mert Isten maga a Szeretet.

Van-e igazi karácsonyi örömed? Az igazi, mély és megszentelt öröm ismertető jele, hogy nehézség, szenvedés, keresztülhúzott tervek, fenyegető veszedelmek meg nem ronthatják, mert ennek az örömnak örökévaló, állandó alapja van, ezt az örömet az Isten szeretete adja.

Hallottam egyszer egy történetet, amely Isten szeretetét nagyon mélyen a szívembe véste.

Egy festőművész hatalmas művét, egy templomi freskó festését befejezve, elhívta művész társát, hogy együtt megbírálják, kijavítsák a művet. Fenn álltak mindketten az állványzaton. Közelről, majd távolabbról vizsgálták a festményt. A művész, aki a freskót festette, táylatot keresve, egyre hátrált a keskeny deszkapallón. Belemerülve művének szemlélésébe, már az állvány szélén állva, a következő lépésre emelte lábát. Ekkor barátja, látva a veszedelmet, egy hirtelen mozdulattal odaugrott a remekműhöz és két ecsetvonással áthúzta az egész festményt. A mű alkotója nem tette meg a következő lépést, hanem fájdalmas kiáltással, feldúlt vonásokkal rohant barátjához: »Mit tettél velem!? A művem... a művem odavan...« — Az első fájdalom után meg kellett látnia, hogy attól a lépéstől mentette meg barátjának a művet megsemmisítő két ecsetvonása, amely lépés után a mélybe zuhant volna; amely lépés a biztos halált jelentette volna számára. Keresztülhúzott remekmű, megsebzett szív, — de megmenekült a halál torkából.

Nem álltal még Testvérem te is így megsemmisülve egy keresztülhúzott terved, egy semmivé vált álmod előtt s nem tört-e ki szivedből a fájdalmas miért, ha egy Kéz elvette, elragadta tőled, szerinted talán kegyetlen mozdulattal azt, aki minden reményed, minden támaszod volt, akihez hozzá-nőtt a szived. Óh, lásd, hogy ez a Kéz szeretetből símogat, szeretetből dorgál, szeretetből ragad meg erős mozdulattal és tart vissza, ha fájdalom árán is az örök haláltól.

Karácsonykor talán különösen fáj a szived, egy régi seb újra felsajog, de karácsonykor különösen érezned kell, hogy Aki az Ó végtelen szeretetével Megváltót adott a világnak, neked és nekem, Az nem tévedett és az biztos kézzel visz téged a cél felé, ha rábízod magad az Ó szeretetére.

»Bármit hoz rám szent kegyelme,
Célja csak az mindennel,
Lelkem, hogy üdvre nevelje,
S boldogan hazavigyen.«

O. E. d. j.

Mégis más.

Ha villanyt gyújtunk a szobánkban, minden tárgy a helyén marad, a falak nem tolódnak ki, új bútort se hoznak be, de minden tárgyat kiszakít a világosság a sötétségből.

Karácsony nem jelenti azt, hogy minden beteg meggyógyul, hogy minden szegény gazdag lesz és minden küzdelem és nehézség kivétetik az életünkből, de mindezek a Jézusból áradó fény és ragyogás körébe kerülnek.

Karácsonyi ének.

Valami nagy melegség
Ég a szívembe bent,
Érzem, megnyílt a menny-ég,
És Jézus megjelent.
Isten szerelme lángja
Árad belőle szét
S tüzével általjárja
A szívem rejtekét.

Szeretnék úgy szeretni,
Ahogy Jézus szeret,
Vágyom mindent levetni,
Mi ebben gát lehet.
Letettem minden gondot,
És mindent, ami fáj,
A szívem könnyű, boldog,
Nincs semmi, ami bánt.

Hogy hordozhatnék terhet,
S fájhatna a szívem?
Hisz rám mosolyg a Gyermek
Jászolbölcsőjében,
Hisz angyalajknak hangja
Csendül az éjen át
S szívem rá, amint hallja,
Boldog visszhangot ad.

S kél ajkamon is ének,
— Hadd szálljon szerteszét! —
A menny nagy Istenének
Zengem dicséretét:
Ki értem földre szállott,
S üdvöt hozott nekem,
Legyen örökre áldott
Megváltó Istenem!

özv. Vargha Gyuláné.

Karácsonyesték.

Gyermekkorunkban mindig nagy várakozással néztünk a karácsony elé. Az első karácsony estén, amelyre élénken tudok visszaemlékezni, édesapámnak egy kedves kis karácsonyi éneket énekeltünk. Édesanyám kísérté hangszerével a gyenge gyermekhangokat. Ezt mi tanul-

tuk meglepetésül. A következő karácsony estén már kevesebben voltunk. Édesapám az orosz fronton hősi halált halt. Karácsonyi ajándékkul egy szép festményt kapott az édesanyám. Katonát ábrázolt, az édesapámat, aki szomorúan nézett a képről reánk, mintha tudta, érezte volna, hogy itt kell hagynia minket. Azt gondolhatták volna az emberek, hogy nekünk ezentúl nagyon szomorú lesz minden karácsonyesténk, de nem így volt. Édesanyám a szíve egész szeretetével azon volt, hogy nekünk széppé tegye ezt a napot. És míg nekünk örömet szerzett, az ő szíve is örült, míg minket megajándékozott, az ő szíve gazdagodott. Milyen csodálatosan nagy ereje volt ahhoz, hogy abban a sok viharban, küzdelemben meg tudjon állni, vidám tudjon maradni, örömet tudjon szerezni nekünk. Ha valaki hozzánk jött karácsonykor, azt mondhatta, hogy ilyen szépen megünnepelni még nem látta ezt az estét. Nehéz keresztet helyezett a vállára az Úr, de hősiesen tudta viselni. Az volt élete célja, hogy bennünket közelebb vezessen Istenhez és emberebb embert, magyarább magyart neveljen mindegyikünkben.

Kisdiákok voltunk, mikor egy tanár hívott minket, hogy segítsünk az iskolába érkezett áru kicsomagolásánál. Bécsből érkeztek a hatalmas ládák, karácsonyra vásárolta a segítőegylet. Napokig jártunk rendezni a karácsonyi árut és a végén több mindent kaptunk belőle. Az első karácsony, amikor mi is adhatunk ajándékokat édesanyáknak. Milyen nagy volt az örömünk!

Jöttek-mentek a karácsonyesték és elérkezett egy ilyen ünnep, amikor úgy tele volt ajándékokkal mind-egyikünknek az asztala, mint azelőtt még soha, de a melegség, öröm, szeretet nem volt a régi. Hazament

az édesanyánk. Akkor úgy éreztük, hogy csak ürességet, szomorúságot hagyott maga mögött. De a valóságban nem így volt, mert a szeretete itt maradt továbbra is közöttünk. Hárman háromfelé kerültünk az ország különböző részébe, de a karácsony újra összehozott bennünket. Mikor együtt kimentünk édesanyánk sírjához, a szomorú visszaemlékezés mellett hála töltötte el a szívünket, hogy édesanyánk az ő szeretetét, melyet onnan felülről vett, ránk hagyta örökségül. Az Úr kegyelméből néhány évig újra együtt lehettünk egy városban és innen hívott el szolgálatába az Úr. Egyik testvéremnek nehéz lett a szíve, nem tudta sokáig megbocsátani, hogy otthon nélkül maradt. Az Úr sokszor sokat kiyán az övétől, de sokkal többet ad helyébe. Neki is adott kedves, me'eg otthont és mikor együtt ott álltunk hárman újra édesanyánk sírjánál, a szívünk megtelt hálával, hogy az Úr ők adta nekünk, azért, hogy nehézségeket helyezett az életünkbe és azért, hogy bizonyosak lehettünk abban, hogy őt magához vette. Drága ajándéku' kaptuk ezt a bizonyosságot Megváltónktól.

U. E. d. p. t.

Elveszve és mégis megtalálva.

Egy öreg, fehér hajú férfi jött hozzám egyik nap. Nem ismertem, csak arra emlékeztem, hogy az utolsó bibliaórámon láttam.

»Foglaljon helyet! A férfi leült és beszélni kezdett, először akadozva, majd mind folyékonyabban és sürgetőbben: »Bányász voltam egész életemben. — Hogy miért jövök most ide? Tegnapelőtt nálam volt a szomszédom, a kovács.« — Ismertem a kovácsot, derék, hűséges követője volt Jézusnak, az egész szomszédságának a lelkigondozója.

Az öreg folytatta: »Igen, és hívott

a kovács bibliaórára. Először nem akartam menni, mert Isten Igéjét és minden vele kapcsolatos dolgot megvettem. De a kovács nem tárgított és én vele mentem.« Szünet következett, azután folytatta. »Isten Igéje megérintette szívemet. Csak most láttam, hogy milyen az életem. Egy egész életen keresztül nem törődtem Istennel. Az Ő napját megszenteltelenítettem, a nevét átkoztam, parancsolatait lábbal tapostam. — El vagyok veszve! 70 éves vagyok, a sír szélén állok. Semmit sem tehetek már jóvá. — Elvesztem!«

Mélyen megindított ez a nyílt vallomás. Halkan ennyit mondtam: »Jézus befogadja a bűnösöket!

Ekkor hirtelen felügrött: »Ez nem nekem szól! Tizenhét évvel ezelőtt hallottam egy prédikációt. Karácsony szent ünnepén Isten szava nagy erővel hatolt a szívekbe. Ekkor megszólalt bennem egy hang: meg kell térned! De én nem akartam. Kitértem a kegyelem hívó szava elől« — felzokogott — »elveszett élet! Most bezáródott az ajtó. Most már késő.«

Kétségbeesve ült velem szemben az öreg bányász. Igyekeztem megvigasztalni. Hirdettem neki Istennek a Jézus Krisztusban való kegyelmét, amellyel lehajol a bűnbánó bűnöshöz.

Hiába! Kétségbeesetten sirt, de az evangélium vigasztalását nem ragadta meg. Megborzadtam, a pokol lehellétét éreztem. Igen, ez az ember valóban a pokol kapujában állt. Vigasz nélkül ment el — egy elveszett ember, aki nem használta fel a kegyelmi időt.

Egy hónap múlva újra e'jött. Alig ismertem meg. Mély békesség nyugodott az arcán. Mindkét kezével megragadta a kezemet és komolyan így szólt: »Jézus mégis elfogadott. Csoda történt, valóban csoda!«

Már elveszve és mégis megtalálva! »Hívják nevét csodálatosnak...« Csodálatos Megváltó adatott nekünk!

Karácsony volt.

Egy fiatal leány az Úrnak adta a szívét. Tudta, érezte e pillanattól kezdve, hogy megváltója feladatát bízott reá, ébresztgetni alvó lelkeket, megmondani nekik, hogy az Úr Jézus érettünk meghalt a golgotai kereszten. De hogyan kezdjen ehhez a munkához, amikor olyan erőtlennek, tehetetlennek érzi magát? Végre találkozott egy gyermekkori iskolatársával, vele közölte gondolatait. Ennek szívében felkelt a vágy az Úr követése után.

A következő vasárnap, amikor az ifjúság szórakozással tölti az idejét, a két fiatal leány az Igében elmélyedve kereste az igazság útját. Példájukat nemsokára többen követték. Néhány hónap múlva már 8—10 fiatal leány gyűlt össze az Ige köré vasárnaponként, majd két idősebb nő is, — látva a fiatal lányok örömét, — csatlakozott hozzájuk. Közeledett a karácsony. A kis csapat úgy szeretette volna az Úr örömmüzenetét elvinni olyanokhoz, akik még nem ismerik a karácsony jelentőségét. A szeretet találékonyvá tesz. Meghalottak, hogy a városnak egy félre- eső részén van egy nyomortanya, melynek lakói az élet terhétől, bűnétől megfáradt vándorok. Mögöttük áll a hiábavalóságban eltöltött élet, előttük az örökkévaló Isten ítélete, szívében félelem és rettegés: mi lesz, ha eljön a halál órája? Höl van, aki átsegíti őket e gyöttrődéseken?

Karácsony este volt... A nap lehányatlott már az égről. Az elhagyott városrészen éppen most siet keresztül egy csapat fiatal leány. Mindenik kezében egy-egy kosárka, vagy papírcsomag. Kettőn egy fazekat cipelnek párolgó étellel. Az arcukon kívül a szívük békessége és boldogsága. Hirtelen megállnak egy

rozoga viskó előtt, majd bemennek... Pár perc múlva felhangzik ajkunkon az ének: »Krisztus Urunknak áldott születésén...« Azután az egyik leány felnyitja a bibliáját; felolvassa a karácsonyi történetet, majd egyszerű, keresetlen szavakban elmondja az élet e hajótöröttjeinek, hogy az Úr Jézus az ő számukra is született, szereti őket és várja haza mindenikei a mennyei hajlékba. Az öregeknek olyan volt ez, mint egy álom. Nem mertek hinni saját fülüknek. Vajjon igaz az, hogy van valaki, aki őket is szereti, velük is törődik? És mégis így van. A mai este is ennek a bizonyossága. — Nemsokára az asztalon állott egy kicsi, fénylő karácsonyfa, majd az ajándékok is sorra kerültek. A nyomortanya lakói karácsonyt ünnepeltek...

A legboldogabb az a fiatal leánycsapat volt, mert megértette, hogy mit jelent az Úrnak szolgálni az Ó kicsinyeiben és szegényeiben.

K. E. d. t.

Örvenőző keresztyénekre van szükség. Olyan emberekre, akiken vatóban meglátszik, hogy boldoggá tette őket az ő hitük és onnan felülről való erejük van, amely által képesek a nehézségeken és akadályokon felülemelkedve másokkal is közölni az örömmüzenetet. — Ha egyszer igazán belépünk a szeretet birodalmába, akkor bármennyire nyomorúságos is ez a világ, mégis szépnék fogjuk azt látni, mert tele van alkalmakkal, amikor szerethetünk.

Életművészet.

A boldog és békeséges élet egyik titka az, hogy tanuljunk meg napról-napra élni, mindig csak egy napot élni.

A nagy távolságok fárasztanak ki bennünket. Úgy gondolunk az életünkre, mint egy egészre, egy állandóan tovább rohanó egészre. Ezt a terhet nem tudjuk hordozni, ezt a küzdelmet egy fél évig se tudjuk folytatni. De a valóságban nincsen előttünk nagy útszakasz. Az élet nem egyszerre áll elénk a maga egészében, mindig csak egy nap van előttünk. Még a holnap sem a miénk addig, amíg mává nem lesz és nincsen más dolgunk, minthogy a mai nap jól végzett munkáját hagyjuk magunk mögött és így lépünk a holnapba.

Tedd a kötelességedet *ma*, állj ellen a »*ma*« kísértéseinek és ne forgácsolj szét az erőidet azzal, hogy előre gondolkozol olyan dolgokon, amelyeket nem láthatsz, és ha lát-nád se tudnád megérteni. — Isten a mi rövid napunk végén éjszakát borít reánk, amely sötétjével mindent árnyékba von. Nem láthatunk tovább. Egy meghatározott láthatár megkönnyíti az életet és megtanít arra, hogyan éljünk helyesen és szentül.

Egy lelkész meglátogatott egyszer egy beteget s megkérdezte, hogy hogyan van. »Egészen úgy, ahogyan én akarom.« »Hogyan értsem ezt? — kérdezte a lelkész. — A betegséget is úgy kívántad magadnak?« »Nem, de amit Isten akar, azt akarom én is; azt akarja, hogy meghaljak, én is akarom; azt akarja, hogy meggyógyuljak, akkor az én akaratom is ez. Mindent neki adtam át.«

Súly az ingaórán.

Egy hívó, földműves már hónapok óta feküdt betegágyán. Hosszas küzdelem után beismerte, hogy a szenvedésnek ez az ideje áldás ideje számára. Mikor az orvos megmondta neki, hogy hosszas és fájdalmas betegsége van, a beteg elcsendesedett. A szemközti falon függő ingaórára nézett és elgondolkozott azon, hogy az óra csak akkor jár és üt, ha a nehéz súlyok rajta függnék és hajtják a fogaskerekeket. »Az én szenvedéseim is ilyen súlyok« — mondta magának — »ezek hozták mozgásba a belső életemet. Csak az Úr tudja azt meghatározni, hogy milyen nehéz súlyra van szüksége a fogaskereknek minden egyes lélekben, hogy azt mozgásba hozza és hogy milyen nehéznek szabad lennie, hogy a belső hajtószerkezetben kárt ne tegyen.«

Világosság lehetsz.

Az öreg katona lelkész, E. Frommel, mondta egyszer: »Karácsonykor állj az ablak és a karácsonyfa közé. Egyik szemeddal nézz ki a havas, sötét éjszakába és mondd önmagadnak: Ott kellene lenned, ha nem lenne Megváltód. És azután nézz az élő, ragyogó karácsonyfára és szólj így: Ez lett belőled, ezután világosság lehetsz és világosságot vihetsz másoknak.« Ünnepejünk hát boldogan és hálatelt szívvel karácsonyt!

Az emberi tudományt először értelmünkkel kell felfognunk, hogy megszerethessük. Az isteni tudományt előbb szeretetünkkel kell felfognunk, hogy megérthessük.

★

Amikor a kereszt a földre nyom, akkor emelhet fel az Úrnak kegyelme.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Dec. 16. Jel. 2, 18—29. Mik. 1, 1—4. 2, 1—11. Kiáltó szó Mikeás próféta szava: süket füleket akar hallóvá kiáltani: »Figyelmezz föld és annak teljessége! Távol jövőbe látó szemmel látja az ítéletre érkező Istent, amint a föld magaslatain lépdél és szétmállanak alatta a hegyek. Maga az Úr mondja »gonosz idő«-nek az ítélet idejét. Az Ő cselekedetei javára vannak az igazán járóknak, de jaj és jaj azoknak, akik a hamisság útját tapossák.

»Ó, Jézus, ama nagy napon
Takarj be szent kezeddél!«

Dec. 17. Jel. 3, 1—6. Mik. 3, 1—12. Az ítélet legelőször is azok ellen fordul, akiket Isten vezető helyre állított, de helyüket nem töltötték be. Hogy maguk bűnbán élhessenek, mások bűnét is takargatták, s elhallgatták az ítélet szavát. Pedig az Úr utolsó, nagy ítéletétől csak az menekülhet meg, aki itt a földön engedi magát megítéltetni s halálra méltó voltát elismerve kegyelemért kiált. A nagyirgalmasságú, haragra késedelmes Isten félelmes, amikor ítél s lesújt a bűnpalástolókra, hamis békeség-hirdetőkre.

Dec. 18. Jel. 3, 7—13. Mik. 4, 1—7. »Békesség Fejedelme« lesz a neve, jövődöli Esaiás próféta. S Mikeás látja már az Ő országát, a békesség országát. Eljön ez az ország a véráztatta földre visszatérő Krisztussal. Várhatjuk, reménykedhetünk benne, s már most szívünkben hordozhatjuk, őrizhetjük annak az országnak a békességét. Az Ő békességét, Aki úgy köszönt tanítványaira: »Békesség néktek!«

Dec. 19. Jel. 3, 14—22. Mik. 5, 2—5a. »Ó a mi békességünk!« — mondja az Ige a betlehemi Királyról. Ő a mi békességünk harcban és nyomorúságban is. Csodálatos ádventi üzenet ez a mi harcok időnkben, amikor »háborúkról és háborúk híreiről« hallunk. »Orkán ordíthat aztán odakünt, Robbanhat ezer bomba: kárbament, De kárt nem okozott. Bent: Csend.« — éneklí nemrég elhunyt költőnk. Ez a Krisztus elvehetetlen békesége.

Dec. 20. V. Móz. 12, 15—19. Mik. 6, 1—8. Milyen kevés az, amiért az Úr öszö-vetségi népet perbe fogja, ahhoz képest, amiért velünk perelhet. Vádol a betlehemi jászol, a golgotai kereszt. Vádol a Bibliánk, a templomunk harangja. Vádolnak elmúlt ádventek és karácsonyok.

Mit meg nem tett értünk, megmentésünkre az Isten! S milyen keveset vár. »Csak«, hogy igazságos cselekedjünk, az irgalmasságot szeressük, s alázatosan járjunk Ővele. Nem nagy áldozatokat, megtehetetlen és kivihetetlen. Mégis perelnie kell velünk. Hisz még az elfogadásra is restek vagyunk.

Dec. 21. Ján. 1, 19—28. Fil. 4, 4—7. Ján. 1, 15—18. I. Ján. 1, 1—4. Mik. 7, 7—20. Csodálatosan, érthetetlenül törvénykezik Isten Esaiás próféta igéi szerint: »Jertek, törvénykezzünk: ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek.« Ugyanennek a bűnbocsátó, nagyirgalmasságú Istennek a képe rajzolódik elénk mai ígénkben. Sok bűnünkre jogosan következhetnek az ítélet. S nem az következik, hanem a karácsonyi csoda: »Úgy szerette Isten a világot...« Még mindig! Még mindig szabadításunk Istenét várhatjuk, nem az ítélet Istenét. »Hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem, hogy mindenki megtérésre jusson.«

Dec. 22. Zsolt. 49. És. 9, 1—6. Felragyogott a »nagy világosság«, megszületett az égi Gyermeke. Uralma növekedésének és békéjének nincs vége ma sem, hosszú századok után, s áll az ígéret, hogy nem is lesz soha. De meg kell kérdeznünk őszintén önmagunkat, mi bennünk, mirajtunk növekedhet-e az Ő uralma? Életünk minden területén, a családban, a munkahelyen, akarat-, érzés- és gondolatvilágunkban, mígnem Ő lesz minden mindenekben? A békesség együtt nő az Ő uralmával. Ha nyugtalanok, békétlenek vagyunk, ha meg tud zavarni a külvilág tülekedő lármája, akkor valahol még nem ő az úr az életünkben. Legyen jelszavunk: »Minden tőlem telhető az Ő uralmáért!« — bennem és körülöttem.

Dec. 23. Lk. 1, 68—79. És. 60, 1—3. A »nékünk feltámadt fényesség« elől el is lehet zárkózni, de oda is tárhatjuk elébe egész valónkat. Erre szólít fel ígénk ujjongó hirádsága: »Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod!« Az ádventi koszorún már minden gyertya ég, az ádventi házacska minden ablaka kinyílt világosságot, ígéreteket ragyogva... Ragyogsz-e te is? A te világosságod, Jézus, lelked legsötétebb zugába is fényt akar árasztani! Kelj fel, világosodjál! A földet sötétség borítja, de a te világosságod eljött. Meglátat-e rajtad a dicsősége?

Dec. 24. Lk. 1, 46—55. Lk. 2, 1—7. Változott-e a szomorú betlehemi kép: »nem vala nekik helyök? Hol talál ma este szállást a betlehemi Gyermekek? Királyok, vezérek, koldusok szívében? Kicsinyek és nagyok, szegények, gazdagok ajtaján kopogtat. A tiéden is, az enyémen is. Talál-e szállást, talál-e helyet? Augustus népszámlálásakor olyan egyformák voltak az emberek abban, hogy egyiknek sem volt Krisztusa. De ha most új, karácsonyi népszámlálást tartana köztünk Isten, hányat számlálhatna az emberek milliói közül azokhoz, akik az Ő Fiát, ajándekát befogadták?

Dec. 25. Lk. 2, 1—14. Titusz 2, 11—14. Mt. 1, 18—23. I. Ján. 3, 1—5. Lk. 2, 8—14. Olyan örömtelen ez a mi világunk. Ha volna is, aminek örülni lehetne, kevesen vannak, akik örülni tudnak. Hogyan tudna igazán örülni az, aki a »nagy örömet«, minden más öröm forrását át nem élte, szívébe nem zárta: »született nektek ma a Megtartó?«? Ahogy a halálraítélt rab nem ismer örömet, nem ismerünk mi sem a kegyelemnek e nélkül a boldogító üzenete nélkül. De az angyali híradás nekünk szól: a »nagy öröm« a mi örömünk lehet. Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek!

Dec. 26. Lk. 2, 15—20. Titusz 3, 4—7. Ján. 1, 1—14. Zsid. 1, 1—6. Lk. 2, 15—20. Hány életnek az a nyomorúsága, hogy hallja a hírt, meghallgatja az Evangéliomot, de nem indul el a nyomán, nem megy el Betlehemig. Pedig nem elég hallani az orvosról, de nem menni oda hozzá, hallani a kenyérről, de nem enni belőle, hallani a forrásról, de nem meríteni a vízből, hallani, hogy Megtartó született Betlehemben, de nem sietni és borulni oda a jászolóhoz.

Dec. 27. Ézs. 63, 7—16. Lk. 2, 25—35. Boldog Simeon: engedelmeskedett a Lélek indításának és szemével láthatta az Úr üdvösségét. Elment a templomba, mint ahogy a pásztorok elmentek Betlehembe. Az Úr a pásztoroknak angyal ajka által, Simeonnak Szentlelke által üzent meg Krisztus születését. A felelet hit és engedelmesség volt. S Isten üzenetéből és az ember engedelmességéből áldott találkozás lett Krisztussal: boldog, örömteljes karácsony.

Dec. 28. Lk. 2, 33—40. Gal. 4, 1—7. Lk. 2, 25—32. II. Kor. 5, 1—9. Lk. 2, 36—40. »Akik a váltságot várták«, mind meghallották a drága hírt. Isten útba igazítja a vágyakozókat. Ma is így cselekszik: gondoskodik róla, hogy az Evan-

géliom hirdettessék a szabadítása után sóvárgóknak. Kiküldi követeit a föld határáig. A 84 esztendő Anna hűséges és fáradhatatlan követ volt. Bejárta az örömhírel Jeruzsálemet. Hol az a hely, ahova tőlünk várja az Úr, hogy eljusson az örömuzenet?

Dec. 29. Zsolt. 50. Zsolt. 65. Végére jár megint egy esztendő. A zsolttáríró bűneiről, méltatlanságáról és az Úr jószágáról emlékezik. Nekünk is nagyon sok megbánni és hálát adni valónk van. Kegyelem, hogy még élünk, kegyelem, hogy Isten szava egyre hangzik felénk. — Ha a szívünkben panasz és zúgolódás kel, nem az Úr ellen, magunk ellen zúgolódhatunk csak. Az Ő nyomdokain kövérség fakad.

Dec. 30. Jel. 21, 1—7. Zsolt. 33. Boldogok voltunk-e az elmúlt esztendőben? A zsolttáríró ujjongva kiált fel: »Boldog nép az, amelynek Istene az Úr!« Amit az első kérdésre felelünk, felelet lesz arra is, hogy Isten népéhez tartoztunk-e, mert az Ő népe boldog nép, azért tudja nehéz időkben is dicsérni, áldani az Urat Őbenne örvendező szívvel.

Dec. 31. Jel. 22, 16—17. 20—21. Zsolt. 27. Ó, milyen jó ezt a zsolttárt énekelve átlépni az esztendő határát! Félelem nélkül az Úrral! Egyetlenegy kérvé: hogy Vele maradhassunk életünk minden idejében és szüntelen láthassuk Őt. Vele! Minden lépést Vele! Mindhalálig!

T. E. d. t.

Szeretettel hívjuk fel kedves Olvasóink figyelmét a most már 14. évfolyamban megjelent 1942. évre szóló tömbnaptárunkra. Kérjük Olvasóinkat, hogy a naptárt kiadó-hivatalunk útján megrendelni szíveskedjenek. Kapható feketé vászonkötésben, könyvtalokban P. 1.60, hát-lappal, leszakítható tömbbel P. 1.50 és hátlap nélkül P. 1.20 árban. A naptár az év minden napjára szóló rövid bibliamagyarázataival és történeteivel hitéletünk gyakorlásában jó segítséget nyújt.

